

CA LA MEUCA

CAPÍTOL TRETZÈ... DE LA SÈRIE EL CULO POR ZAMBOMBA

La Puri, l'Encarna i la Sónsoles estirades de cul enlaire sobre el llit. La Madame que els hi passa crema hidratant sobre l'esquena, les natges i les cuixes vermelles de les noies. Les tres porten el gorret de Papà Noël i un lligacames vermell. De la resta de vestuari no en queda res.

Esto más que Navidad parece Star Wars. Me han dado por todos lados, es lamenta la Puri...

Uno se me quería llevar las tetas a su casa, como si fuera el turrón... asegura l'Encarna.

¿Pero tu tienes tetas? Pregunta amb mala llet la Puri.

La senyora tanca el potet de crema. Siempre he dicho que no os dejéis pegar. Y si lo hacen que paguen el doble.

Lo jodido es que no pegan, te apretujan. Ellos dicen que para felicitarte la Navidad, pero parece como si se agarraran a la tierra.

El último, me ha rogado por Dios que le dejara darme una palmita en el culo, y mira como me ha dejado. Tengo las bragas grabadas.

La verdad es que los tiempos cambian, acepta la Madame. Antes un sádico era un sádico. Vestía de sádico, se llevaba sus utensilios de tortura, no sonreía ni en Pascua y pagaba lo que le pedías. Serios pero educados eran...

Ahora hay muy mala leche, señora.

Eso es verdad, el otro día en el mercado, una mala puta me llamó puta, afirma indignada

Encarna.

Serán las Navidades que estresan mucho, intenta raonar la Madame. En España la mala Leche se lleva todo el año, insisteix la Puri. Sólo que ahora ni la disimulamos.

La Sónsoles com despenjant-se d'algun lloc, amb un ampli somriure... Esos bajitos, morenos y con cara de mala leche. Ahí tiene al españolito.

Y con nuestra clientela peor. Se creen el no va más de España. Deberíamos bajar los precios, señora, así vendría gente más normal.

Bueno, ya está bien de cagarnos en la madre patria, cojones, que no se que os pasa a las jóvenes que no sabéis respetar ni a Dios ni a la Patria ni a nada. Venga, a la cama, por hoy se cierra el negocio. En vez de chicas parecéis tomates. Si seguimos así voy a poner un Vigilante de Seguridad. No està bien que destrocen el material de esta forma.

El Vigilante va a ser el peor, Madame. Van todo el día dándose porrazos en los muslos. Imagínese la de ganas que tienen de atizar. Diu Encarna.

Me parece que me hago monja... piensa en veu alta Puri.

Pues has elegido buen momento. Ahora que les han quitado a los niños, ¿a quién crees que se van a dedicar ahora los curas? A las monjas, Puri, a las monjas.

Pues mi faccio protestante.

TO BE CONTINUED

HUMANOTECA

FELIZ ODIO Y PRÓSPERO AÑO NUEVO

Si alguna cosa està quedant clara en els darrers esdeveniments contestataris mundials (de Hong Kong a Paris passant per Barcelona) és l'odi que el poder sent envers els seus súbdits.

B. Shaw.- L'odi és la venjança d'un covard intimidat.

C. Baudelaire.- L'odi és un borratxo al fons d'una taverna que constantment renova la seva set amb la beguda.

B. Russell.- Poques persones aconseguixen ser felices sense odiar a una altra persona, nació o creença.

T. William.- L'odi només pot existir en absència de tota intel·ligència.

LA LLUFA

EL PODER DE LA GORRA

La mediocritat es pot mesurar per l'ús de la gorra reglamentaria. Ara que són festes i teniu temps, podeu meditar aquesta afirmació de gran valor etnològic... i físic si ens toquem de cara amb el mediocre de la gorra.

No hi ha cap professió que demani una certa capacitat intel·lectual, que obligui als seus membres a portar gorra. Diria més, si un col·legi professional respectable, detectés a un dels seus col·legiats amb una gorra de plat, el fotarien fora immediatament. La gorra de mando és la marca de fàbrica amb que segellen, la mediocritat de la humanitat. Per això hi ha tantes clepses cobertes.

I la culpa, que consti, no és de la gorra, que té les seves qualitats. La culpa és dels propietaris dels caps que porten aquesta gorra que es creuen elevats a unes categories personals i morals fora de mida.

A més ruc, més efecte fa la gorra. La gorra transforma al vulgar en cretí. A l'ignorant en fantasma. La gorra fa d'escut al covard, li dona la dosi necessària per atrevir-se a sortir al carrer.

Karlitus, malgrat la seva brillant expansió i suport financer, admet però que els recursos no li arriben per enllufar a tanta púrria. Per això, i a títol simbòlic, concedirem la primera llufa de l'any als membres –amb gorra- de l'Aeroport de Barcelona pel tracte que van donar a un súbdit holandès (veure altres articles). La seva conducta va ser i segur que seguirà sent, estèticament lamentable i humanament indesitjable. Aquests, com a mínim han de dur tres gorres... i la llufa.